

δείαν) Κερασ. Βαθένου 'ς τὰ λόγια τοῦ δεῖνα (τὸν ἀντιλαμβάνομαι, τὸν ἐννοῶ) Φιλίππου. Βαθύνω 'ς σὸ λόγον αὐτ' (ἐμβαθύνω, προσέχω εἰς τὸν λόγον του) Τραπ. β). Ἀντιλαμβάνομαι, κατανοῶ τι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καστορ.): Δὲν τὸ βάθυνα Καστορ. Συνών. κ' αὐτὰ λαβαίνω, νοιώθω. γ) Ἀποκτῶ βάθος διανοητικὸν Θράκ. (Ἀδριανούπ.) — Λεξ. Πρω.: Βάθυνε τὸ μυαλὸ Λεξ. Πρω. Βάθ'νι οὐ νοῦς Ἀδριανούπ. Συνών. βαθολογῶ 1. δ) Σκέπτομαι καλῶς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 2) Μέσ. βυθίζομαι εἰς βαθὺν ὕπνον Πόντ. (Κερασ. Οἰν.): Ὅντες ἔρθετε, ἐγὼ κ' ἔγνωσα, ἀτόσον ἐβαθύστα! (ὅταν ἤλθετε, ἐγὼ δὲν τὸ ἐνόησα, τόσον ἤμην βυθισμένος!) Κερασ. Συνών. *βαθουλλογίζω 1, βαθυλογῶ 3.

***βαθροδιαβαίνω**, βαθροδιααίνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαθξὰ καὶ τοῦ ρ. διαβαίνω. Εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ βαθέως: Ἐβαθροδιάηκε δὸ μαχαίρι καὶ δὲν ἐκούνησε. Συνών. βαθροπάω.

βαθροκαματεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαθξὰ καὶ τοῦ ρ. καματεύω. Ὁργάνω βαθέως: Ἀγαθὸν εἶναι τὸ χωράφι καὶ πρέπει νὰ τὸ βαθροκαματίζη κανεῖς.

βαθροκοιμίζω Λεξ. Πρω. Δημητρ. Μέσ. βαθροκοιμᾶμαι Λεξ. Δημητρ. Μετοχ. βαθροκοιμισμένος ΓΞενοπ. Κακὸς δρόμ. 22.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαθξὰ καὶ τοῦ ρ. κοιμίζω. Κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ βαθέως ἐνθ' ἄν.: Στὸ δρόμο ἡσυχί, ὅλα κατὰκλειστα καὶ βαθροκοιμισμένα ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν.

βαθροπάω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαθξὰ καὶ τοῦ ρ. πάω. *Βαθροδιαβαίνω, ὁ ἰδ.: Βαθροπάει τὸ μαχαίρι.

βαθροπιάνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαθξὰ καὶ τοῦ ρ. πιάνω. Πιάνω πληθὺς: Ἦκλειψέ τα πάλι σήμερα τὰ κουκκάκια καὶ βαθροπίασε κιόλα, κάμμιὰ δὲ θά' πηρε κ' ἦφνε.

βαθροστενάζω ΣΣκίπη Ἀπέθαντ. 84. Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαθξὰ καὶ τοῦ ρ. στενάζω. Στενάζω βαθέως: Ποίημ. Τὴν κεφαλὴ μου τότε στρέφοντας πρὸς τὴ ζωὴ τὰ σύνορά της εἶδα σβησμένα μέσ' 'ς τὸ σούρουπο καὶ βαθροστενάξα ὁ περάτης.

βαθροστοχάζομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαθξὰ καὶ τοῦ ρ. στοχάζομαι. Στοχάζομαι, σκέπτομαι βαθέως: Βαθροστοχάζομαι τὸ θάνατο. Ἐβαθροστοχάστηκά το καὶ ἀροπιάστηκα.

βαθροσφάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαθξὰ καὶ τοῦ ρ. σφάζω. Σφάζω βαθέως: Τσοὶ βαθροσφάζω τσοὶ χοῖροι. Πρέπει νὰ βαθροσφαῖ ὁ χοῖρος, ἀλλεῶς σηκώνεται καὶ φεύγει.

βαθροσφαμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ρ. βαθροσφάζω. Βαθεῖα σφαγή.

βαθρορὸς ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Ἐκ τοῦ οὐσ. βάθος καὶ τῆς καταλ. -ερὸς ἢ ἐκ τοῦ βαθὺς ὡς καὶ πρόθυμος-προθυμερὸς κττ. Ὁ ἔχων βάθος, βαθύς. Συνών. βαθικός 1, βαθουλλὸς 2.

βάθη ἢ, Χίος—Λεξ. Πρω. Ἐκ τοῦ οὐσ. βάθος.

1) Ἡ βαθεῖα καλλιέργεια τῆς γῆς Χίος: Φρ. Τὸ 'καμεν βάθη τὸ χωράφι (τὸ ἔσκαψε βαθέως). 2) Ἀγρὸς βαθέως ὠργωμένος Λεξ. Πρω. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀθῆν. Θάσ.

βαθιέρα ἢ, Θήρ. Ἐκ συμφύρ. τοῦ ἐπιθ. βαθὺς καὶ τοῦ οὐσ. σουπ-πιέρα. Τὸ ἐπιτραπέζιον σκεῦος σουππιέρα μὲ σκέπασμα.

βαθικά ἐπίρρ. Καπ. (Σινασσ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαθικός. Βαθέως. Συνών. βαθξὰ Α 1, βαθουλλά.

βαθικένω Καπ. (Σινασσ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαθικός. Κάμνω τι βαθύ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαθένω Α 1.

βαθικός ἐπίθ. Καπ. (Μαλακ.) βαθ'κὸς Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Μύκ. Ἐκ τοῦ οὐσ. βάθος καὶ τῆς καταλ. -ικός.

1) Βαθύς Καπ. (Σινασσ.) Μύκ.: Ρεματισμὸς βαθ'κὸς (τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται τις εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος καὶ οὐχὶ ἐπιπολῆς) Μύκ. Συνών. βαθερός, βαθουλλὸς 2. 2) Ἰσχυρὸς Λέσβ. (Ἀγιάσ.): Φόβους βαθ'κός.

βάθιος ὁ, Θράκ. (Κωστ. Σαμακόβ.) Θηλ. βάθια Θράκ. (Κωστ.) Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἴππος: Ἄσμ. Γούλοι ἔδεσαν τοῖς βάθιες τοὺς σὲ δάφνες, σὲ μηλίτσες, κ' ἐγὼ 'δεσα τὸ βάθιο μου σὲ μιὰς ξανθῆς μνημόρι... καὶ βάθιος ἦδον πονηρός, ἦδον πολὺ μαργέλης, σκάλιξε μὲ τὰ πόδια δον, βγήκε ἡ κόρη ἀπάνου Κωστ.

Τὸ βάθιο του ἐκαλίβωνε νύχτα μὲ τὸ φεγγάρι Σαμακόβ.

βαθιουτὲ ἐπίθ. Τσακων. Ἐκ τοῦ ρ. βαθύνω, δι' ὁ ἰδ. βαθένω. Βαθύς, βαθουλλωμένος: Οἱ ψιλοὶ σι ἡγκιαῖ βαθιου-τοὶ ἀπὸ τὰ νησιζικουμάγρα (τὰ μάτια τῆς ἦσαν βαθουλλωμένα ἀπὸ τὴν μακρὰν νηστείαν, πεῖναν).

βαθμολόγος ὁ, Ἀθῆν. Ἐκ τοῦ οὐσ. βαθμός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος.

Ὁργανον διὰ τοῦ ὁποῖου μετροῦν τὸν βαθμὸν τῆς γνησιότητος τοῦ χρυσοῦ.

βαθμός ὁ, λόγ. κοιν. βαθιμός πολλαχ. βαθιμὸ Τσακων. βαθνός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βαχμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βαθμός.

1) Τὸ μέτρον τῆς ἐπιδόσεως ἢ ἱκανότητος τοῦ ὑφισταμένου ἐξετάσεις μαθητοῦ ἢ ἄλλου οἰουδήποτε χαρακτηριζόμενον καὶ δι' ἀριθμοῦ λόγ. κοιν.: Πῆρε βαθμὸν ἀριστα-καλῶς κττ. Δίνω κακὸ-καλὸ βαθμό. Ἐχω βαθμούς καλοὺς ἢ κακοὺς-μεγάλους ἢ μικροὺς. || Φρ. Δίνω βαθμὸν (δίδω βαθμὸν προβιβάσιμον). Παίρνω βαθμὸν (λαμβάνω βαθμὸν προβιβάσιμον). 2) Μεταφ. τὸ σημεῖον τῆς πνευματικῆς ἢ ψυχικῆς καταστάσεως εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἡ φθάνει τις λόγ. κοιν.: Εἶμαι θυμωμένος σὲ μεγάλο βαθμό. Δὲ μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε σὲ τί βαθμὸ εἶμαι ἐκνευρισμένος μ' αὐτὸν ἄνθρωπο! 3) Ἡ τάξις τῆς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας τὴν ὁποίαν κατέχει τις ἢ καταλαμβάνει ὁ τὸ πρῶτον διοριζόμενος λόγ. κοιν.: Ὁ δεῖνα διωρίθη μὲ τὸ βαθμὸν γραμματέως-ἔχει τὸ βαθμὸν λοχαγοῦ κττ.

